

Драгомиръ.

Оште отдавна.

Иванку.

Иди, кога е така, и дай потребните наставления и повелѣния на Добринѣ и Милка. Ти самъ запази добръ палатитѣ и, малко нѣшто слѣдъ четвъртата стража, да дадешъ условниятъ знакъ.

Драгомиръ (весело).

Така трѣбаше отколѣ.

Иванку.

И сега не е късно. Ха-ди!

Драгомиръ и Иванку (утиватъ си).

Исакъ (вика подиря имъ съ сниженъ гласъ).

Да живѣе Иванку, българскиятъ царъ!

ЯВЛЕНИЕ 3.

И С А КЪ С А МЪ.

Исакъ (доближава до вратата, услѣхва се и послѣ се връща назадъ. Смѣе се).

Дѣ ти останѣхъ умнитѣ планове, Драгомире? Я гледай, я... умни глави, хитри глави, — сѣ планове кроятъ... (смѣе се. Разтрива ръцѣ съ задоволение) Охъ, какъ добръ върви работата!... Сега не остава друго, освѣнъ да идѣ да обадиж на Асѣня всичко. (Усмива се) Добръ, че дойде Отецъ Иванъ, — Господъ здраве да му дава, — той ще ускори работата! Асѣнъ на мене не би повѣрвалъ. (Разтрива ръцѣ и се разхожда. Спира се и съ гласъ се смѣе) Добро момиче била тази Мария, божя кравица. За да увѣри Иванка въ любовта си, тя му даде ключатъ отъ тайнитѣ врата, които водятъ въ нейнитѣ покои и въ покоитѣ на татка ѝ. О! туй любовта било чудно нѣшто!... Добръ! тази нощъ голѣма, знаменита нощъ ще бѣде. И кой ще спечели? Сѣ Исакъ. Каквото и да стане, — сѣ Исакъ ще спечели. (разхожда се и мисли) Но кое е по-добро? (спира се) ца-